4

Aventurile lui Morgan Piratul

ENIGMA INSULEI DE CORALI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 5

****

ENIGMA DIN INSULA DE CORALI[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French

[1] L'ENIGME DE L'ILE DE CORAIL.

Victimele nopţii

— Au trecut chiar pe aici. Asta-i extraordinar… Ce privelişte îngrozitoare!… Nu voi intra acolo!… E prea înfricoşător!

Aceste strigăte erau scoase de o mare mulţime care se înghesuia în curtea şi grădina unei pitoreşti case de odihnă, locuită din când în când de una din familiile fruntaşe ale ţării, la porţile micului oraş Jibara din insula Cuba, perla Antilelor.

În momentul când începe povestirea noastră, această familie era desigur în vilegiatură la Jibara, căci în principalele oraşe ale insulei domneau, în afară de o căldură înăbuşitoare, şi boli primejdioase, printre care febra galbenă, pe drept atât de temută.

Afară, mulţimea era foarte agitată. Albi, negri şi alţi oameni de culoare mergeau şi veneau, se împingeau, se încrucişau, arătând unul către alţii eleganta colonadă ce orna faţada acestei măreţe reşedinţe.

S-a înălţat o voce, dominând pe celelalte:

— Iată că acum monştrii îl atacă şi pe micul şi paşnicul nostru oraş! Te cutremuri! N-a fost decât Morgan, cel care a putut să dea această lovitură… Acest pirat blestemat! Cât sânge cade peste capul său!

În clipa aceea a sosit un grup de militari. Ei escortau câţiva magistraţi sosiţi în grabă. Toată lumea striga şi vorbea deodată, înghesuindu-se atât de mult ca să ajungă în faţă, încât soldaţii n-au putut decât cu mare greutate să croiască un drum pentru autorităţile judiciare ce le însoţeau.

Aceştia au reuşit cu mari eforturi să intre în interiorul locuinţei. Încăperile sale artistic decorate, mobilate luxos, ofereau o privelişte groaznică. Bufetele şi sipetele erau deschise, iar uşile dulapurilor forţate. Pe jos zăcea împrăştiată îmbrăcăminte şi obiecte de tot felul. Însă această dezordine era o nimic toată faţă de spectacolul înspăimântător rezervat celor ce intraseră mai înainte.

În camera principală de culcare, stăpânul casei era întins pe parchet cu craniul despicat. Alături de el zăcea soţia lui, moartă şi ea şi înfiorător de mutilată. Într-o cameră alăturată se găseau cadavrele celor doi fii. Servitorii împărtăşiseră soarta nefericiţilor lor stăpâni.

În faţa înspăimântătorului tablou, magistraţii s-au oprit

surprinşi. Cadavrele erau deja reci. Oribilul atac, înfiorătorul măcel, trebuia să fi avut loc spre miezul nopţii.

Din nou au izbucnit în curte şi grădină strigătele:

— A fost Morgan! Spre dimineaţă a fost văzută o corabie dispărând cu iuţeală în ceaţă. Morgan este o calamitate pentru coastele Cubei. Asasinează, fură şi devastează!… Moarte acestui blestemat!…

Magistraţii au trebuit să se mulţumească cu întocmirea unui proces-verbal. Au întins tremurând cadavrele pe paturile lor, de unde fuseseră traşi de bandiţi când năvăliseră. Aceştia trebuie să fi intrat prin ferestre, lăsate deschise în acea noapte frumoasă, după ce se căţăraseră pe lungile coloane ce susţineau balcoanele şi veranda.

S-a remarcat imediat un amănunt destul de ciudat. Hoţii luaseră cu ei multe lucruri şi înainte de toate diamantele pe care le poseda familia. Dimpotrivă, s-a găsit o sumă destul de mare de bani, pe care păreau să-i dispreţuiască. Sau poate că nu avuseseră timp să-i ia. Într-adevăr, trebuie să se fi grăbit ca să ajungă înainte de a se face ziuă la corabie, ascunsă în vreun golfuleţ de pe coastă.

Magistraţii erau ocupaţi cu procesul-verbal, atunci când unul dintre ei, care examina diferite încăperi ale casei, s-a reîntors în mare grabă:

— Ne-a scăpat un lucru! a strigat el agitat, adresându-se colegilor săi. N-am găsit cadavrul fetei acestei case!

S-a început imediat căutarea.

— O vor fi luat-o cu ei piraţii, s-a concluzionat în cele din urmă. Aceşti monştri nu respectă nici inocenţa, nici virtutea. Nu există îndoială că nefericita fiinţă este în mâinile acestor nemiloşi bandiţi de mare!

În sfârşit, magistraţii au părăsit teatrul acestei crime groaznice îndată ce şi-au pus semnătura. Voiau să-şi trimită imediat raportul la cea de a doua capitală a insulei, la Santiago de Cuba, de care Jibara nu era departe. Pe de altă parte, se impunea să fie informate fără întârziere rudele familiei asasinate.

Circulau cele mai înfricoşătoare zvonuri.

— La ora actuală, Morgan se arată pretutindeni! striga omul care se făcuse interpretul emoţiei mulţimii. Eu am întreprins foarte de curând o călătoriei în cele două capitale ale Cubei şi în alte oraşe importante. Pretutindeni se produc fapte asemănătoare! Piraţii au în vedere îndeosebi casele bogate şi izolate. Ei vin în nopţile întunecate de ceaţă, ca nişte adevăraţi

bandiţi ce sunt. Peste tot acţionează cu cea mai mare cruzime, neuitând să ia cu ei tinerele fete ale familiilor pe care le masacrează. Însă există un amănunt mai oribil, ce caracterizează pornirea diabolică a acestor barbari. Între timp s-a constatat că aceste orori bântuie deja de vreo şase luni. Când ridică o tânără fată, se găseşte după câtva timp pe locul crimei un craniu, fără nici o îndoială al nefericitei victime, pe care o masacrează aparent după ce s-au săturat de ea.

— Dumnezeule, nefericita de Mercedes! a gemut o bătrână. Atât de tânără şi frumoasă!… Este adevărat, un pic cam mândră şi trufaşă!… Cine ar fi crezut că nefericitei îi era destinat un sfârşit atât de îngrozitor!

O altă voce a ieşit atunci din mulţime. Aceasta era a unui locuitor din Jibara, care se bucura de o anumită consideraţie.

— Am auzit şi eu vorbindu-se mult de aceste crime, a spus el adresându-se curioşilor, însă nu va atras atenţia că de fapt familiile asasinate sunt întotdeauna înrudite cu guvernatorul marii şi frumoasei noastre insule? Morgan este olandez. Pirateria nu-i mai reuşeşte, întrucât nu se mai navighează decât în convoi. Atunci, acest monstru îi lasă pe bandiţii săi pe minunatul nostru pământ. El devastează cu o cruzime strigătoare la cer! Dar de ce această preferinţă în alegerea victimelor sale?

Crima a fost descoperită în zori şi câteva ore mai târziu un curier călare ducea deja vestea la Santiago, unde îşi avea în acea epocă reşedinţa guvernatorul.

Desigur, Havana era capitala insulei, dar numeroasele epidemii ce făceau ravagii şi îi creau reputaţia de insalubritate i-au determinat pe funcţionari să hotărască mutarea reşedinţei la Santiago, oraş care se bucura de un climat mai sănătos.

Se vedea de departe palatul somptuos care domina mulţimea de case.

În acelaşi timp, în vremea căldurilor mari, locuitorii preferau şederea la vilele lor, admirabil situate pe coastă. Însă îngrozitoarele evenimente în desfăşurare de câtva timp, este nevoie să o spunem, le spulbera în mare parte farmecul.

Curierul a primit ordin să se prezinte imediat în faţa guvernatorului în persoană, contele Silva, grand de Spania, care locuia în palatul său din centrul oraşului.

Contele de Silva era încă tânăr, putea să aibă doar patruzeci de ani. Cu o înfăţişare impunătoare, cu privirea semeaţă, el era unul din acei bărbaţi care se fac cuceriţi rapid de inimile femeilor. Dar galanteriei şi mândriei lui i se adăugau o distincţie

şi talente veritabile, fiind sub toate raporturile la înălţimea importantei sale funcţii.

Nimeni dintre spanioli nu-i imputa guvernatorului crima de a împinge prea departe atenţiile sale pentru sexul frumos.

Contele Silva fusese căsătorit, însă soţia lui murise răpusă de febra galbenă, fără a-i lăsa copii.

Pe seama lui circulau zvonuri despre numeroase şi diverse aventuri galante. Cu toate acestea, se spunea că avea să se recăsătorească şi că alegerea sa definitivă se oprise asupra uneia dintre cele mai frumoase şi mai nobile tinere spaniole din insulă.

Contele Silva era în palatul său când a sosit curierul. Acesta a cerut cu atâta insistenţă să fie primit, încât guvernatorul a cerut să se prezinte imediat în faţa lui.

— Iarăşi! a murmurat el. Într-adevăr, este îngrozitor! Şi mereu cad victime familiile ce-mi sunt ataşate prin legături de sânge, sau de prietenia cea mai credincioasă. Nu pot să rămân inactiv multă vreme. Trebuie să iau măsuri energice pentru a pune capăt acestei dezordini. Nu poate fi decât Morgan cel care îndurerează această ţară. Voi pune îndată capăt uneltirilor sale.

Cu preţul sângelui

Au trecut câteva luni. În splendidul golf ce formează portul Santiago se aflau la ancoră numeroase corăbii. Acestea erau îndeosebi corăbii spaniole, între care se aflau vreo zece bastimente de război, toate puternic înarmate, formând o înspăimântătoare „armada”, capabilă să înfrângă pe cei mai de temut adversari. În port se găseau de asemenea bastimente de comerţ, printre care şi o micuţă corabie mai puţin arătoasă, de felul acelora care au mai multe catarge în carenă şi sunt înainte de toate nişte veliere rapide. Un lucru demn de remarcat, oamenii echipajului său nu frecventau cabaretele portului. Din când în când, nişte bărbaţi izolaţi, doi sau mai mulţi, coborau pe uscat pentru a face cumpărături, ce constau îndeosebi din cearşafuri şi plapome, de felul acelora care se folosesc pe corăbiile ce fac comerţ cu indigenii de pe coastele Americii Centrale.

În ziua aceea au coborât pe pământ doi sau trei mateloţi. Unul era un marinar bătrân cu părul cenuşiu, celălalt un tânăr cu o construcţie atletică. Acesta din urmă purta pe un ochi o fâşie lată şi neagră, care-i desfigura frumosul şi cutezătorul său chip.

Cei doi oameni mergeau într-un pas lent în lungul digului, pustiu la acea oră. Dar din străzile alăturate venea o larmă, ca şi cum ar fi fost pline de o mulţime emoţionată şi neliniştită. Bătrânul marinar l-a privit pe tânărul său camarad cu o vizibilă preocupare.

— Iartă-mă, căpitane, dar sunt şi nişte limite la toate, a murmurat el. Te joci cu moartea. Banda te deghizează oarecum, însă ar putea totuşi să se amestece în asta şi dracul. Dacă te-ar recunoaşte cineva, vom fi făcuţi bucăţi!

Pe buzele tânărului bărbat a jucat un zâmbet dispreţuitor.

— Vezi totuşi, căpitane! a continuat bătrânul, asta-i o flotă mare. Spaniolii şi-au luat măsuri de prevedere. Ei imită pe detestaţii de englezi care navighează numai în escadre. Nu putem risca să fim atacaţi de un asemenea armament.

— Linişteşte-te! i-a replicat tânărul. Noi avem aliaţi. Nu ţii seama defel de furtunile ce se dezlănţuie foarte frecvent în marea Antilelor? Ele nu se sfiesc să distrugă escadrele, oricât de înarmate ar fi. Însă tăcere pentru moment! Vreau să ştiu ce este cu această hărmălaie. Vino pe aici!

Bătrânul a clătinat din cap la gândul că tovarăşul său împingea într-adevăr prea departe îndrăzneala. Însă s-a supus fără a scoate o vorbă şi l-a urmat pe tânărul şef în interiorul acestui mare şi minunat oraş. Într-adevăr, străzile furnicau de oameni. Ecoul glasurilor se înălţa ca un muget al mării. El a încetat când au sunat trompetele şi au bătut tobele. După trompetişti şi toboşari mergeau doi crainici escortaţi de câţiva soldaţi. Unul din crainici purta un drapel cu culorile Cubei. În timp ce celălalt ţinea în mână un document, din care a început să citească cu voce răsunătoare, de îndată ce toboşarii şi şi-au oprit bătăile şi trompetiştii sunetul fanfarei:

„Către supuşii maiestăţii sale precreştine, regele Spaniei, din insula lui Cuba! De peste şase luni ţărmurile acestei insule sunt devastate de criminalii piraţi. Nu se mulţumesc să se dedea la furturi, dar şi masacrează odios pe nefericitele victime. Au ridicat fete tinere, pe care apoi le-au martirizat până la moarte. Aceşti nelegiuiţi sunt cu siguranţă nişte oameni ai şefului flibusterilor ce-şi dă titlul de căpitanul Morgan. Întrucât corăbiile noastre s-au adunat într-o escadră puternică, şi acest periculos om nu mai poate să-şi exercite pirateria pe mare, el şi-a asmuţit bandiţii pe teritoriul ţării, pe care l-a acoperit cu dezastre şi ruine. Având în vedere că ne revine obligaţia de a pune capăt de urgenţă acestor crime şi de asemenea, de a stabili în această insulă Cuba securitatea persoanelor şi a avutului, noi proclamăm prin prezenta că din această zi se pune un preţ pe capul acestui om cunoscut sub numele de căpitanul Morgan. Guvernatorul regal al Cubei a hotărât să nu precupeţească nimic pentru a pune mâna pe acest mizerabil. Aceluia care îl va aduce pe bandit şi-l va preda viu autorităţilor, i se va înmâna suma de cinci mii de ecuşi de aur. Guvernatorul oraşului Santiago va adăuga trei mii de ecuşi de aur la această sumă enormă. Recompensa pentru capul şefului flibusterilor Morgan este fixată deci la opt sute de ecuşi de aur ce vor fi vărsaţi, în metal sunător, în schimbul capului persoanei sale, de îndată ce-l va aduce viu sau mort.

Întocmit la palatul guvernatorului din Santiago. Contele Silva.”

Tumultul vocilor s-a stârnit din nou, mai puternic ca înainte, dacă aceasta era cu putinţă. Opt mii de ecuşi de aur era o avere şi se oferea pentru a plăti un singur cap!

Mulţimea s-a împrăştiat rapid, antrenându-se în mii de comentarii.

Bătrânul marinar a privit în jurul lui pentru a se asigura că nu-l aude nimeni.

— Opt mii de ecuşi de aur! a murmurat el apoi, întorcându-se spre tovarăşul său. Preţuieşti mult de tot, căpitane!… Moarte şi blestem! N-am crezut niciodată că zgârciţii vor ajunge până la această sumă!

Tânărul s-a oprit, fixându-l pe bătrân cu singurul lui ochi rămas liber.

— Ce spui, Andre? a întrebat el. Nu cumva vrei să câştigi aceşti bani?

— Căpitane, a răspuns el cu o voce tremurătoare, dacă mai repeţi asta, îmi apuc pistolul şi-mi trag un glonţ în cap sub privirea ta! Nu ştii că eu îmi voi da sângele, că mă voi lăsa tăiat în bucăţi pentru tine? Şi iată cum mă tratezi!

Bătrânul marinar avea un aer atât de nefericit şi de ofensat, încât căpitanul, printr-o mişcare instinctivă i-a apucat mâna cu toată căldura.

— Iartă-mă, dragul meu Andre, a spus el pe un ton prietenesc. A fost o glumă. Ştiu cât de devotat îmi eşti.

— Bine, bine, căpitane! N-am vrut asta. Ştiu că ai întreaga încredere în mine, că ţi-am apărat tinereţea, că te-am purtat în braţele mele atunci când nu mai erai decât un copil. Dar această proclamaţie se va răspândi peste tot şi e vorba de oamenii noştri, şi va trebui să deschidem bine ochii. Dacă va exista vreun trădător printre noi, la prima imprudenţă poţi fi pierdut!

Fapt este că, într-adevăr, căpitanul Morgan risca mult, cu obişnuita lui îndrăzneală nebunească, în această capitală spaniolă, sfidând moartea, în încercarea de a găsi, în folosul oamenilor săi, prilejul unei prăzi. Venise cu un mic velier rapid, armat şi construit pentru comerţ, ca să se pună la curent cu viitoarele plecări şi să afle dacă corăbiile bogat încărcate se pregăteau să părăsească portul.

— Nu, nimeni nu este asigurat împotriva trădării, a reluat bătrânul marinar. Avem printre noi inşi plini de vicii şi de pasiuni, fără îndoială curajoşi în luptă, dar care auzind vorbindu-se de această sumă enormă se vor vinde destul de repede contelui Silva, ca şi diavolului. Dacă noi, cei devotaţi, nu vom putea să-l veghem mereu pe căpitanul nostru! Şi dacă acesta nu va ţine seama de exagerata sa temeritate. Şi apoi, în ciuda tuturor precauţilor, nu trebuie ca un trădător să-l ucidă pe marele nostru căpitan şi să-i ducă capul acelora care plătesc preţul sângelui.

Morgan şi-a încleştat pumnul.

— De-aş şti numai cine este mizerabilul ce săvârşeşte aceste fapte mârşave, ce se pun pe seama mea! Nu vreau să cred, orice

ură i-aş purta, că ar fi căpitanul Flint şi oamenii săi. Şi totuşi, pe aceste ape nu se află alţi piraţi.

— S-ar putea totuşi, în cel mai rău caz, să fie nişte oameni de ai noştri, a replicat bătrânul Andre. Noi am trimis de mai multe ori nişte mici ambarcaţii pe uscat. Ştim cu exactitate ceea ce au făcut? Căpitane, dacă sunt oameni de ai noştri!

— Voi afla! a strigat înfuriat la acest gând. Însă deocamdată nu cred. Mai sunt încredinţat că disciplina de fier pe care am stabilit-o îi ţine pe oameni mei în frâu. Dacă nu este aşa, îi voi supune unei judecăţi neînduratoare. Voi începe eu însumi să-i caut pe monştrii care, într-un mod atât de misterios, seamănă groază şi teamă pe coastelor Cubei. Abuzează sfidător de numele meu şi îi voi învăţa să-l cunoască pe adevăratul căpitan Morgan!

Velierul a fost încărcat şi era gata de plecare. Morgan şi fidelii săi nu coborâseră pe uscat decât pentru a culege ultimele informaţii asupra viitoarelor mişcări din port şi nu mai aveau nimic interesant de aflat. Cei doi oameni au revenit încet spre port, unde-i aştepta barca. Au intrat în ea şi a început să se vâslească spre velier.

Mica barcă a străbătut apele marelui port, când la un moment dat s-a încrucişat cu o altă ambarcaţie. Aceasta era plină cu mai mulţi mateloţi, care duceau un ofiţer pe uscat. Ei s-au întors, şi văzând mica barcă, şi crezând că li se bara calea, au strigat nişte blesteme amestecate cu înjurături. Dintr-o dată, unul din marinari a încetat să ia parte la acest scandal, pentru a examina mai atent pe oamenii din mica barcă. El l-a privit fix îndeosebi pe omul cu bandă neagră, a cărui înfăţişare şi mândrie i-au atras atenţia.

— Ei! Ia uitaţi-vă încolo, a strigat el deodată. Iată pe unul care l-a adus steaua rea pe aici. Vai! Vai! Am mai văzut această mutră de colo. L-am recunoscut, cu toată cârpa lui neagră de la ochi! Da, să fiu al naibii, ştiu unde. Pe o corabie în largul mării l-am văzut pe acest om, când urca la abordaj. Nu lăsaţi să scape această barcă, băieţi! Cel care o ocupă este un şef al flibusterilor. Acesta-i Morgan, să fiu spânzurat dacă nu!

Acest strigăt a răsunat până departe pe apele golfului. N-a fost auzit numai de către vâslaşii din şalupă, ci şi de echipajele altor bastimente. El s-a repetat din gură în gură, stârnind în toate părţile urlete de furie. Ofiţerul care era în şalupă s-a ridicat ca împins de un arc şi şi-a descărcat pistolul spre Morgan. Dar glonţul nu şi-a atins ţinta, fluierând pe lângă capul îndrăzneţului tânăr. Cu fiecare secundă răcnetele deveneau mai puternice. Din

toate părţile părea să se înalţe un şuvoi de mânie răscolitoare. Profitând de confuzia ce se răspândea, oamenii din barca lui Morgan, vâslind cu eforturi supraomeneşti, au trecut ca o săgeată peste valurile ce se frământau şi au atins fără o altă încurcătură velierul. Morgan şi Andre au fost pe punte cât ai clipi din ochi.

— Ridicaţi ancora! a strigat Morgan cu o voce tunătoare. Viraţi de bord! Vântul este bun.

— Da, ca să ne înfundăm din plin în primejdie, a murmurat Andre. Căpitanul este întotdeauna prea îndrăzneţ. De această dată el a împins îndrăzneala dincolo de orice limite. Şi acum, să fim gata, va începe dansul! Dacă o ghiulea de tun va atinge corabia sub linia de plutire, sau chiar de va lovi un catarg, asta este, ne vom rostogoli în infern!

Au fost ridicate velele în toată graba. Corabia a executat o curbă graţioasă. Vântul vioi a umflat pânzele, şi în timpul acestei manevre, velierul s-a culcat pe o parte. În acelaşi timp, a izbucnit canonada. Loviturile porneau de pe corăbiile învecinate şi se auzeau bubuind tunurile din forturile ce controlau intrarea în golf. Nişte semnale le avertizaseră deja să nu lase să treacă velierul, sau cel puţin, să-şi îndrepta focul convergent asupra micii corăbii. Li s-au alăturat şi corăbiile de război spaniole. Izbucneau din toate părţile flăcări, peste golf întinzându-se un nor de fum şi velierul fugea prin această ceaţă artificială. Forturile vuiau înfuriate ca la apropierea uraganului. Ghiulele se scufundau în dreapta şi în stânga micuţei nave. Câte unele treceau vâjâind prin velatură, sfâşiind pânzele în bucăţi.

Din fericire, principalele vele rămâneau neatinse, dar primejdia de a le vedea zburând sporea dintr-un minut într-altul. Grindina de ghiulele se îndesea. Ele ricoşau pe punte, ori pătrundeau în catarge, rostogolindu-se şi căzând în lungul siaj din urma navei. Se părea că micul bastiment naviga pe apele marelui cazan al infernului. Morgan se ţinea pe pasarelă şi dădea ordine. Deodată, a trecut un fluierat destul de surd şi strident, urmat de un trosnet îngrozitor. Resturi de lemn şi de fier au zburat în toate părţile şi pasarela a dispărut în fum. Andre s-a grăbit spre scară... L-a văzut pe căpitan căzând. Bătrânul francez, pe care Morgan tatăl îl număra printre bucanierii acestei naţiuni şi-l socotea ca fiind braţul său drept, a început să strige cu o voce ce se auzea de la un capăt la altul al corăbiei peste bombardamentul tunurilor.

— Mateloţi! Mateloţi! răsuna această voce disperată, ridicaţi

focurile! Toate pânzele sus! Să ieşim din acest foc infernal! Preiau comanda. Căpitanul nostru este rănit!

Când canonada forturilor şi a corăbiilor s-a mai liniştit şi norii de fum ce planau deasupra golfului s-au împrăştiat un pic, nu s-a mai văzut nici o urmă a piratului. Câte unii se gândeau că reuşise să scape datorită vitezei sale mari. Însă cei mai mulţi afirmau că rămăşiţele sale zăceau acum pe fundul mării.

Micul craniu

Funeraliile membrilor familiei asasinate la Jibara în condiţii înfiorătoare, aşa cum am mai spus-o, au fost celebrate cu mare pompă.

De altminteri, frumosul orăşel n-a rămas gol. În ciuda îngrozitoarelor evenimente care se desfăşuraseră aici atât de curând, el, ca să spunem aşa, nu a încetat să fie ocupat. Moştenitorii defuncţilor luaseră reşedinţa în primire şi se instalaseră acolo, în ciuda înfiorătoarelor amintiri ce o trezea.

Acesta era un cuplu în vârstă, cu o fată de o frumuseţe ce se remarca chiar printre tinerele din Cuba, destul de celebre prin farmecul lor: se numea Dolores de Torquemada.

A fost nevoie să se ia măsuri pentru siguranţa locuitorilor din Jibara. S-a întărit garnizoana, s-au sporit forţele de poliţie şi s-au dublat posturile de noapte. Oraşul era obiectul unei supravegheri deosebite, ca şi cum ar fi deţinut comoara cea mai preţioasă.

Într-adevăr, era o comoară de nepreţuit, un giuvaier fără preţ, întrucât fermecătoarea Dolores trecea drept viitoarea soţie a contelui Silva.

Guvernatorul s-a opus mai întâi ca fermecătoarea lui logodnică să meargă cu familia şi să locuiască în acest oraş pătat de sânge. Însă a sfârşit prin a ceda, convins că acelaşi loc nu va mai fi vizitat a doua oară de către piraţi. A avut grijă să se răspândească zvonul că părinţii frumoasei Dolores nu aduseseră cu ei obiecte de mare valoare la vilă. Soldaţii vegheau cu zel la securitatea aceleia care avea să fie soţia guvernatorului şi care, de altminteri, nu avea nevoie de acest titlu pentru a fi sigură de vigilenţa şi devotamentul lor, căci bunătatea ei câştiga toate inimile şi era venerată de umili şi de sărmani la fel ca o sfântă. Dolores nu uita că viitorul ei soţ avea în urma lui un trecut lung de galanterii şi îi ajungea la urechi anecdote pe seama lui, care nu erau de natură să-i producă mare bucurie. Însă îl iubea sincer şi spera să-l facă prin influenţa sa un model de bărbat aşezat şi ordonat.

Într-adevăr, ea remarcase neliniştea guvernatorului, ce sporea tot mai mult, îndeosebi după acele atacuri enigmatice, care se îndreptau îndeosebi asupra membrilor familiei sale. Ea chiar îl întrebase cum se făcea că rudele şi prietenii săi erau atât de des victimele acestor piraţi şi răspunsul pe care îl primise îi dădea de

gândit.

— Morgan este acela, îi declarase contele, care săvârşeşte aceste acţiuni oribile. Am trimis de mai multe ori corăbii pentru a-l urmări, escadre întregi ca să-l prindă. Capul lui se vinde cu mare preţ, pentru o sumă imensă. Aceasta, pentru a se înfăptui răzbunarea împotriva acestui bandit, care se poartă într-un mod atât de josnic şi mârşav, nerespectând nici vârsta, nici sexul. Dar au fost luate nişte măsuri eficace pentru a păzi frumoasa noastră insulă şi acest bandit nu va încerca vreodată să pună piciorul pe pământul Cubei…

Pentru a se plimba, Dolores se servea de o mică trăsură trasă de doi catâri superbi. La rugămintea părinţilor, ea era însoţită întotdeauna de un grup de servitori înarmaţi. Într-o zi, urmânduşi obiceiul cotidian, ea a părăsit casa cu escorta ca să viziteze pe sărmanii bolnavi din vecinătate. Însoţită de servitoarea sa, a traversat minunata grădină a vilei şi a trecut, fără a se opri, după cum făcea mereu, prin faţa locului său favorit de retragere, ascuns sub nişte copaci umbroşi, al căror frunziş des nu lăsa să pătrundă nici o rază a soarelui de amiază. La intrare, trăsura trasă de catâri o aştepta, înconjurată de servitori. Dar Dolores nu voia să urce în trăsură fără a-şi satisface obişnuinţa şi a alergat să mai facă o scurtă vizită locului pe care îl îndrăgea, urmată de credincioasa ei servitoare. Deodată, tânăra a slobozit un strigăt şi a dat înapoi cu groază. Servitoarea a îngălbenit şi ea. Pe masă, în faţa băncii unde-i plăcea să se aşeze se găsea un obiect sinistru. Un mic craniu omenesc ce părea să le fixeze cu orbitele goale pe cele două femei înspăimântate.

— Dumnezeule iubit! a strigat însoţitoarea. Asta-i o amintire îngrozitoare pe care ne-o lasă monştrii care au asasinat pe precedenţi proprietari ai vilei. Ei vin de pe alte locuri ale insulei. De fiecare dată când dispare o tânără, răpirea sa coincide cu masacrarea familiei şi a servitorilor. Câteva săptămâni mai târziu, craniul nefericitei e este adus în chip misterios. Să ne întoarcem repede la părinţii tăi, seniorita, pentru a le împărtăşi această lugubră descoperire.

Însă Dolores nu era numai o tânără drăguţă şi generoasă, ea avea şi mult sânge rece şi o mare stăpânire de sine.

— Nu, a spus ea după un moment de gândire, calmă şi hotărâtă. Nu vreau să-i înspăimânt pe părinţii mei. Ştii că mama este suferindă şi că doctorul i-a prescris aerul de la Jibara. Dacă află ceea ce s-a petrecut, se va întoarce imediat la Santiago, unde domneşte febra. Nu putem să schimbăm ceea ce s-a

întâmplat. Oricât de mare ar fi mila mea pentru soarta nefericitei, nu trebuie să procedez cu o grabă care ar putea să-mi dăuneze mie. Am auzit că atunci când aceşti monştri aduc craniile acelora pe care le-au luat cu ei, nu mai apar niciodată în acelaşi loc. Ei nu se vor mai ivi altădată pe aici. Mâine îi voi destăinui trista noastră întâmplare preotului don Pedro, pentru a îngropa în secret această rămăşiţă pământească. Mama mea nu trebuie să afle nimic. Teama ar pute-o ucide. Va trebui totuşi să taci, dacă mă iubeşti.

Servitoarea tremura din toate încheieturile şi nu putea deloc să se hotărască să ridice craniul.

Însă curajoasa Dolores l-a luat în mâini şi a rostit o rugăciune cu voce joasă, după care l-a ascuns sub un mic tufiş. Cele două fete, foarte emoţionate, au părăsit locul şi s-au aşezat în trăsură, sub protecţia escortei bine înarmate, cu toate că un atac în plină zi părea puţin probabil. Au mers la Puerto de Padre, un mic şi drăguţ orăşel, situat într-un loc pitoresc. Coasta de pe aici se compunea din stânci formând o faleză fantastică şi mici golfuri accesibile numai dinspre partea mării, un adevărat refugiu, unde se adăposteau bărcile pescăreşti pe timp de furtuni mari.

Frumoasa şi nobila Dolores a vizitat în acest mic orăşel pe bolnavii săraci, care aveau nevoie de ajutorul său. Ea a fost onorată la fel ca şi o fiinţă superioară, cu atât mai mult, cu cât toată lumea ştia că trebuia să se căsătorească cu guvernatorul şi că va fi ca o regină pe insulă. Într-o asemenea situaţie oricine altul ar fi fost stăpânit de orgoliu. Dimpotrivă, Dolores rămânea agreabilă şi binevoitoare şi vorbea nefericiţilor ca şi cum ar fi fost una dintr-ale lor.

Ea a cerut să se oprească trăsura în faţa ultimei căsuţe. Aceasta era o cabană locuită de un pescar în vârstă, al cărui fiu era bolnav ca urmare a unui accident la pescuit.

Pescarul a venit în întâmpinarea lor. S-ar fi zis că i se întâmplaseră nişte lucruri extraordinare. Ochii săi aveau o strălucire ciudată. Felul cum îşi înclina corpul în faţa lui Dolores părea plin de mister.

— Fiului meu îi merge acum mai bine, a spus el. Datorită ajutorului şi asistenţei dumneavoastră, bună domnişoară, el este în afara oricărui pericol.

— Asta îmi face plăcere, a răspuns Dolores şi i-a înmânat pescarului prin servitoarea sa un coş plin cu alimente întăritoare, dulciuri şi vin. Fiul tău este un băiat brav şi îi urez tot binele cu putinţă.

În cu totul alt moment pescarul s-ar fi prosternat la picioarele nobilei sale binefăcătoare. Însă astăzi întreaga lui conduită era bizară. El a deschis uşa unei camere alăturate şi a rugat-o insistent pe Dolores, foarte mirată, să intre.

— Nobilă binefăcătoare, a spus el cu voce joasă, când ea a intrat, foarte devreme în dimineaţa aceasta, când mă întorceam de la pescuit, am fost obligat de vremea rea să mă refugiez în unul din aceste golfuleţe, care intră în faleză dinspre mare. Spre marea mea surprindere, am găsit un mic velier, care purta urmele a numeroase lovituri de tun. Echipajul se ocupa activ de repararea avariilor sale. Mi s-a strigat şi a prins să-mi fie teamă, dar nimeni nu mi-a făcut vreun rău. Am fost doar rugat, promiţându-mi-se o recompensă, să primesc pentru puţină vreme pe comandantul corăbiei, care era rănit, pentru că hula mare din golf îi producea rău şi îndeosebi rana ar fi mai bine îngrijită în cabana mea. Era încă întuneric când doi oameni l-au adus la mine pe rănit. Au vrut să revină în această seară, şi n-au avut încredere, deoarece în vecinătate se găsea escorta dumneavoastră. Căsuţa mea este destul de izolată, încât mai întâi nu m-am simţit sigur, dar în cele din urmă am acceptat banii. Sunt un om sărman care se mulţumeşte doar cu câteva lucruri. Totuşi, după ce am observat bine pe acest căpitan, căruia soţia mea i-a pansat rana, nu cred să mă înşel şi sunt sigur că acesta este un pirat, poate chiar Morgan în persoană! Am auzit vorbindu-se că s-a promis un premiu celui care îl va prinde. Nobilă domnişoară, escorta dumneavoastră este numeroasă. Opriţi-l pe acest om suspect. Este în camera de dincolo. E de ajuns un ordin de-al dumneavoastră pentru a se găsi ca prizonier în mâinile oamenilor din escortă.

O inimă nobilă

Dolores a devenit de o paloare mortală auzind aceste cuvinte ale bătrânului pescar. Părea la un moment că voia să părăsească în grabă această căsuţă şi să ceară ajutorul escortei ca să-l aresteze pe suspectul rănit. Pescarul aştepta ca ea să o facă, ca şi servitoarea, care tremura din toate membrele auzind numele de Morgan. Însă Dolores nu era din acelea care iau hotărâri pripite. Inima sa nobilă îi bătea cu moderaţie şi prudenţă.

— Toate acestea nu sunt decât presupuneri din partea ta, bravule. Nu este sigur ca rănitul să fie piratul Morgan. Dacă chem escorta mea, aceasta îl va apuca cu brutalitate, fără a-i păsa de rănile sale. Lasă-mă să-l văd eu.

Pescarul s-a dat înapoi înfricoşat.

— Dumnezeule bun! a exclamat înspăimântată servitoarea. Să nu mergeţi la un asemenea monstru. Acum eu înţeleg totul. Corabia pe care pescarul a văzut-o astăzi în golfuleţ este una de-a piraţilor şi aceşti nelegiuiţi sunt aceia care au adus în această noapte craniul nefericitei Mercedes în grădină. Trebuie ca oamenii noştri să-l prindă imediat pe acest criminal, rănit sau nu.

Oricine alta ar fi urmat sfatul servitoarei, pe care pescarul o susţinea cu tărie. Dar Dolores nu se hotăra încă. Paloare de pe chip îi trăda sentimentele ce-i agitau inima.

— Voi proceda cum am hotărât, a spus ea cu o voce fermă. Acest om este singur, rănit şi fără ajutor. Trebuie să mă încredinţez eu însumă de ceea ce poate fi adevărat în presupunerile voastre. Însă înainte de toate, aştept ca să nu acţioneze nimeni împotriva voinţei mele. Vreau să vorbesc cu acest om.

Servitoarea şi-a frânt mâinile când Dolores i-a cerut să aştepte în camera de alături cu pescarul în timp ce ea va vorbi cu rănitul.

— Dacă mă ameninţă vreo primejdie, vă voi chema, a adăugat ea.

Pescarul a ajutat-o să urce o mică scăriţă. El a deschis o uşă ce nu se observa la prima vedere şi care ducea într-o cameră micuţă. Însoţitoarea a implorat-o din nou pe stăpâna sa să renunţe la această intervenţie primejdioasă. Dar era în zadar. Dolores şi-a menţinut decizia. Pescarul şi însoţitoarea au rămas dincolo în prada celei mai vii nelinişti, în timp ce Dolores pătrundea hotărâtă în încăperea unde era rănitul. Tânăra a

înaintat până la capătul patului pe care se afla întins un tânăr frumos, cu o talie ca a unui atlet antic. El era treaz. Vesta întredeschisă pe piept lăsa să i se observe un bandaj. Chipul îi era cam palid, dar ochii luminoşi atunci când s-a întors cu un aer întrebător spre Dolores. Ea s-a apropiat de el, ochii săi inocenţi întâlnindu-i pe ai lui. Pe faţa încântătoare a tinerei fete a trecut o roşeaţă fugară.

— Cine eşti tu? a întrebat ea încet, privindu-l cu atenţie.

Străinul n-a răspuns. Privirile i se îndreptau spre uşă. Poate credea că-l ameninţa o primejdie şi pe trăsăturile sale i s-a imprimat o mândrie de neînduplecat. Însă buzele sale nu s-au deschis.

— Eu sunt Dolores de Torquemada, a spus seniorita. Am venit aici sub protecţia unei escorte numeroase şi bine înarmată. Eşti un străin şi aparţii unei corăbii care a suferit mult într-o luptă şi care s-a ascuns într-un golfuleţ. Nici unul dintre mateloţii tăi nu se află prin apropiere. Pot să-ţi hotărăsc soarta cum vreau eu.

Cele spuse nu păreau lipsite de încredere în sine, nici de o anumită duritate în cuvinte. Dar ochii galeşi şi minunaţi ai tinerei fetei o dezminţeau. Dacă Dolores îşi imagina că străinul va fi cuprins de panică, ea se înşela în întregime. El s-a mărginit să-şi încleşteze dinţii ca un om care se aşteaptă la orişice şi că nimic nu-l înfricoşa. Şi totuşi el era în puterea ei. Ea nu avea decât ceară oamenilor săi să-l ducă pe prizonier la Jibara. Ce se petrecea atunci în inima tinerei fete?... Femeile au fost întotdeauna enigmatice. Se părea că voia să ascundă în ea însăşi repulsia pentru acest rănit. Apoi, păreau s-o stăpânească alte sentimente, ce se confruntau între.

— Ascultă-mă, a reluat ea, am motive să cred că eşti un şef flibustier, că eşti chiar acel Morgan, care recent a riscat să vină în portul Santiago şi al cărui vas, după toate probabilitatea, trebuia să fie acum scufundat în mare. Dar corabia ta a putut aparent să scape de focul îngrozitor al forturilor şi al flotei şi cu siguranţă eşti cel pe care locuitorii din Cuba nu-l numesc decât cu groază. Eşti de acord, aşa-i?

Tânărul întins pe pat şi-a ridicat capul şi primele cuvinte pe care le-a scos de pe buze au fost nişte cuvinte îndrăzneţe, aproape sfidătoare.

— Eşti destul de convinsă de asta? a întrebat el cu un aer calm şi hotărât. De ce nu-ţi chemi escorta, seniorita? Pentru ce nu ceri să fiu dus, cu lanţuri la mâini şi la picioare, de vreme ce mă suspectezi cu atâta aparenţă de adevăr?

Ea a tresărit, îngălbenindu-se şi roşindu-se una după alta. A cuprins-o o emoţie groaznică. A simţit mai întâi un neînţeles fior de teamă, dar pe măsură ce-l privea, acestei impresii îi lua locul un sentiment foarte diferit.

— Vreau să-ţi pun o întrebare înainte de a mă hotărî, a spus în cele din urmă frumoasa fată. La drept vorbind, nu cred că vei răspunde cum doresc eu. Asta-i o chestiune îndoielnică.

Dolores s-a oprit o clipă, ca şi cum ar fi şovăit în sine în faţa a ceea ce urma să întrebe.

— Ascultă-mă, a continuat ea în sfârşit cu o voce mohorâtă ce părea că vine de departe. Cuba este vizitată de vreo şase luni de către nişte demoni care masacrează familii nefericite şi nu se sfiesc, chiar pe copiii mici. Apar fără ca ceva să anunţe apropierea lor şi dispar tot atât de repede. Însă aceşti monştri, prin rafinamentul lor diabolic, nu măcelăresc tinerele fete. Ei le rezervă o soartă mai înspăimântătoare. Le iau cu ei şi câtăva vreme după asta, aduc craniile nefericitelor pe locurile pe care le-au devastat. Nu pot să cred că tu participi personal la aceste cruzimi josnice. Întreaga ta înfăţişare dezminte o asemenea presupunere. Să fie oamenii tăi aceia ce săvârşesc aceste crime. Ce spui de asta?

Tânărul s-a ridicat pe jumătate. Din ochi îi ieşeau scântei, încât Dolores s-a dat înapoi fără voie.

— Nu! a strigat el cu o voce apăsată. Asta nu-i adevărat! Printre oamenii mei domneşte o disciplină pe care le-o doresc şi soldaţilor spanioli. Nici unul din aceia ce se supun ordinelor mele nu va încerca să săvârşească asemenea monstruozităţi. Chiar şi eu însumi am auzit vorbindu-se de aceste orori şi doar rana m-a împiedicat să fac o anchetă asupra acestui caz. Nu-i cunosc pe autorii acestor crime, însă nu mi se poate adresa nici un reproş, nici mie ca şef, nici oamenilor mei.

A urmat o tăcere.

Tânărul se putea crede ca pierdut, că va fi luat prizonier. Pe trăsături i-a reapărut mândria din suflet. Dolores a reluat:

— Mii de alţii s-ar gândi că minţi în situaţia disperată în care te afli, a spus ea cu blândeţe, că negi adevărul ca să-ţi salvezi viaţa.

— Aceia care gândesc aşa nu cunosc inima lui Morgan, a spus el cu calm.

— Da, eu ştiu, a reluat ea cu aceeaşi voce liniştită şi profundă. Oricât de tânără şi neexperimentată aş fi, mi-am făcut despre tine o părere mai exactă. Ai mărturisit că eşti Morgan, şeful

piraţilor. În ce mă priveşte, cred în ce mi-ai spus.

Chipul rănitului trăda emoţie şi îndoială. Se întreba dacă aceasta nu era o şiretenie pentru a împiedica orice tentativă de fugă din partea sa.

— Ai spus cu o clipă în urmă că aceste ticăloşii condamnabile n-au fost comise de către oamenii tăi, a continuat seniorita. Eşti sigur?

— Ca de mine însumi, a răspuns hotărât tânărul, în faţa căruia Dolores nu părea să mai aibă cea mai mică teamă. Când m-am întors în aceste ape după o lungă absenţă şi am aflat la Santiago despre aceste atacuri misterioase, am luat hotărârea să caut eu însumi pe autori. Însă vrei să mă arestezi!

— Te cred pe cuvânt! a exclamat Dolores ca împinsă de inspiraţie interioară. Eşti singurul om care poţi să găseşti cheia acestei enigme. Tu singur poţi să-i descoperi pe acei oameni siniştri, şi de aceea îţi spun eu, Dolores de Torquemada: nu te-am văzut defel şi nu te-am auzit! Eu plec! Dar părăseşte această cabană cât mai repede, dacă nu vrei să fii trădat şi oferit justiţiei din Cuba.

— Seniorita, a răspuns el, din ce în ce mai surprins, ceea ce îmi spui mi se pare greu de crezut.

— Nu mă crezi? a întrebat ea cu o voce blândă. E adevărat că nu sunt decât o fată, dar nu mi-am călcat niciodată cuvântul! Vrei să încerci să pedepseşti aceste atentate misterioase?

— Vreau, a spus căpitanul, cu un glas hotărât, dar nu voi putea niciodată să înţeleg generozitatea dumitale. De ce mă cruţi?

— Nu ştiu nici eu singură, a replicat Dolores cu o voce blândă, punând mâna pe inima ce-i bătea cu putere. Am acţionat sub impulsul unei puteri superioare… şi de asemenea… cum să-ţi spun eu? Cu impresia că eşti destinat să joci un rol în viaţa mea. Eu îmi voi ţine cuvântul, fă şi tu la fel. Adio! Nu rămâne multă vreme aici, căci pescarul are deja nişte suspiciuni. Însă să te reţii să-i faci vreun rău prin oameni tăi acestui om sărman.

Morgan a înţeles din aceste ultime cuvinte ale vizitatoarei că probabil pescarul îl recunoscuse. Însă nu merita să-l ia la rost. Ce-i păsa lui, neînfricatului şi temutului şef, de un sărman pescar bătrân? Dolores a aruncat încă o privire lungă spre acest om atât de mândru, pe care nu putea să-l înfrângă şi care se afla la discreţia sa. Şi de la care, căpitanul avea să-i păstreze mereu vie acea privire.

Dolores a coborât în cealaltă cameră, unde o aşteptau

pescarul şi însoţitoarea.

— Nu ştiu ce gândeşti despre acest om, a spus ea adresându-se bătrânului şi lacomului pescar. În tot cazul, eu am să iau măsurile pe care le socotesc necesare. Aşteaptă liniştit evenimentele şi îndeosebi să nu faci nimic fără a te consulta cu mine. Nu ştiu dacă acest om este într-adevăr cel căutat. Însă n-are nici un rost să cer să fie arestat imediat de către escorta mea. Păstrează deci tăcere şi aşteaptă.

Aceasta era prima minciună pe care încântătoare fată o făcea în viaţa sa. Dolores n-a ştiut niciodată cum se hotărâse să spună aşa ceva. Îi venise pe buze aşa dintr-o dată, fără să se gândească. Trebuia să-l salveze pe acest om, faţă de care resimţea instinctiv un interes atât de profund. Pescarul a rămas foarte dezamăgit. El a insistat pe lângă Dolores să-l ajute să câştige recompensa promisă, arestându-l pe acest suspect, repetând întruna aceleaşi argumente. În cele din urmă Dolores i-a făcut un semn poruncitor să tacă.

— Voi avea grijă de tine şi de familia ta, a adăugat ea pe un ton sever. Poate că aşa este mai bine. Lasă pe seama mea restul şi voi şti cum să procedez.

Frumoasa fată s-a îndepărtat însoţită de tăcuta însoţitoare. Dolores s-a îndreptat liniştită, ca şi cum nimic nu se petrecuse, spre locul unde o aştepta escorta. Un singur cuvânt ar fi fost de ajuns pentru a-l pierde pe Morgan, dar ea nu a pronunţat acest cuvânt fatal. A dat semnalul de înapoiere şi puţin după aceea, catârii tropăiau din nou pe drumul spre Jibara.

Când Dolores a ajuns la ea, părinţii săi nu erau acasă. Ei merseseră, după cum servitorii aveau poruncă să spună, într-o vizită în interiorul ţării. Un mare prieten al tatălui său revenise în insulă după o lungă şedere în Spania şi părinţii lui Dolores n-au întârziat să acceptarea invitaţia de a petrece câteva zile cu el în reşedinţa lui de la ţară. Ei au lăsat vorbă fiicei lor să vină şi ea acolo cât mai repede.

Dar Dolores se simţea cam obosită după toate emoţiile acestei zile memorabile. Pe de altă parte, se apropia seara şi ar fi fost obligată să călătorească noaptea. De aceea, s-a mulţumit să trimită un curier la părinţii săi, informându-i că va porni la drum a doua zi dimineaţa. Curierul a plecat călare şi Dolores s-a retras în apartamentele sale. Ea a rămas singură întreţinându-se cu gândurile sale. Visa la Morgan, la acest bărbat înfricoşător, blestemat de toţi şi pe care îl văzuse atât de nobil şi de mândru. Poate se reîntorsese deja pe corabia lui, căci ea îl avertizase.

Într-adevăr, manifestase faţă de el o generozitate fără egal.

A venit noaptea şi luna se acoperea uşor de nori. Oamenii din vilă se culcaseră de multă vreme. Aproape de mare se aflau barăcile în care erau cazaţi soldaţii ce făceau de gardă pe lângă logodnica puternicului guvernator al Cubei. Santinelele păşeau în lungul şi în largul plajei visând, pe jumătate beţi de somn. Curând luna a dispărut în întregime sub desimea norilor, încât santinelele vedeau cu greu la doi paşi înaintea lor.

Ele nu observau decât spuma albă a valurilor ce se spărgeau de ţărm cu mugete înfundate şi monotone. Atunci, prin obscuritate s-au apropiat nişte umbre tăcute ca nişte fantome. Dacă noaptea ar fi fost mai clară, santinelele le-ar fi distins cu siguranţă pe cele patru umbre ce alunecau cu mişcări de feline şi se îndreptau spre vilă, făcând un ocol pe uscat. Ele au sărit zidurile cu agilitate de pisici. Se putea auzi un foşnet în imensa grădină, în timp ce ele avansau încetişor, dar continuu. Ajunse la coloanele de marmură care susţineau balconul şi veranda, ele au dispărut. Timp de un moment, totul a rămas tăcut. În întreaga locuinţa părea să domnească liniştea şi pacea… Dar ascultaţi!… Nu era oare acesta un strigăt înăbuşit, acela ce străbătea prin tăcerea tenebrelor?… un strigăt înăbuşit, urmat de chemări sfâşietoare, ce-ţi îngheţau sângele în vine?… Zgomotele acelea nu ajungeau la urechile santinelelor, care umblau visătoare pe plajă încolo şi încoace. S-a mai auzit încă un plânset înăbuşit pierzându-se în liniştea opacă a nopţii.

Început de dezvăluire

Prindea să se arate de zi. Soarele străbătea printre norii întunecaţi, împrăştiindu-i, şi inundând cu lumina sa uscatul şi valurile. Pe drumul ce ducea de la Puerto del Padre la Jibara mergea cu pas grăbit un om destul de în vârstă. Acesta era pescarul de la căsuţa în care fusese îngrijit căpitanul Morgan. El vorbea destul de tare de unul singur.

— Într-adevăr, nu voi înţelege nimic, a mormăit el pentru a doua oară. Pentru ce seniorita nu l-a arestat pe acest om suspect? Tovarăşii lui au venit să-l ia ieri seară, însă eu garantez că acest mic velier mai este încă în golf. Acesta avea avarii foarte grave. Am să-i spun nobilei mele stăpâne că mai este încă vreme să-i prindă pe aceşti bandiţi, însă va trebui să se grăbească.

Bătrânul mergea aşa de repede, încât îi curgeau pe frunte şiroaie mari de sudoare. Pe măsură ce înainta părea să se grăbească şi mai mult. Totuşi, n-a întârziat să descopere la oarecare depărtare pereţii albi ai reşedinţei familiei de Torquemada. Pentru a-şi scurta drumul, a străbătut o mică pădure. Însă nu a ajuns până la capăt, când a auzit un strigăt îndepărtat. Era ca şi cum nişte răcnete confuze se transformau în emoţiile unei mulţimi. Pescarul şi-a sporit viteza. În sfârşit, a sosit în faţa casei. Sub veranda cu coloane se agita un mare număr de soldaţi şi de persoane adunate din casele învecinate. Aceştia se întrebau şi gesticulau, vorbind şi strigând toţi deodată şi părând înnebuniţi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat bătrânul pescar cu răsuflarea tăiată pe prima persoană pe care a întâlnit-o.

— O nenorocire, o nenorocire ireparabilă! Ştii fără îndoială că cei care ocupau altădată această frumoasă locuinţă au fost masacraţi de către nişte asasini necunoscuţi, care i-au ridicat şi pe fiica lor?

S-a crezut de către toţi că aceşti monştri nu revin niciodată în acelaşi loc. Aşa se explică faptul că nobila familie de Torquemada nu s-a temut să se instaleze în această vilă, atât de plăcută de locuit. Însă închipuie-ţi ce eveniment îngrozitor s-a petrecut! Părinţii logodnicii guvernatorului nostru sunt într-o vizită în interiorul insulei şi tânăra domnişoară se afla în vilă în această noapte. În dimineaţa aceasta domnea în casă o tăcere

neliniştitoare. Soldaţii au fost surprinşi şi au alergat să se informeze. Şi ce au descoperit?... Ceva înspăimântător. Servitorii, bărbaţi şi femei, aproape de toate vârstele şi vechi în familie, au fost asasinaţi şi oribil mutilaţi. Cât priveşte logodnica guvernatorului, nobila Dolores, a dispărut. Este înspăimântător. Ce va spune contele Silva?

Pescarul l-a lăsat să vorbească pe acest vecin guraliv. El era ca zdrobit. Gâtul i s-a contractat şi nu i-a permis să scoată un cuvânt, însă a rostit în sine:

— Nu pot fi decât oamenii din micul velier cei care au făcut aşa ceva. Ei au săvârşit crima pe timpul nopţii, după care au venit să-l ia pe căpitan. Nu-i nici o îndoială, aceştia sunt piraţii blestematului de Morgan. Vai, pentru ce tânăra noastră stăpână nu a cerut să fie arestat acest demon!

În ciuda emoţiei, pescarul a fost destul de viclean ca să tacă. Într-adevăr, se temea să nu se pună într-o situaţie neplăcută dacă vorbea de descoperirea sa.

În vilă spectacolul era înspăimântător. Casa, destul de liniştită şi tăcută, se asemăna cu un câmp de măcel. Toţi servitorii zăceau asasinaţi în camerele lor. Credincioasa însoţitoare a lui Dolores nu scăpase nici ea de soarta celorlalţi şi era oribil mutilată. S-ar fi spus că pe acolo trecuseră nişte brute sălbatice şi nu nişte oameni. Asasinii nu se mulţumiseră să ucidă pe nefericiţi. Ei îi trimiseseră pe lumea cealaltă tăindu-i în bucăţi. Câte unele din cadavre păreau să fi fost căsăpite de Furii.

Nu s-au găsit urme de-ale lui Dolores, care cu siguranţă fusese răpită. Însă pe masa camerei sale se afla o scrisoare. Evident, această scrisoare fusese scrisă de o mână de femeie. Era împăturită şi avea ca adresă aceste cuvinte: „Guvernatorului Cubei, contele Silva. Pentru a i se înmâna personal”. Ofiţerii ce comandau soldaţii şi încredinţaseră acestora misiunea de a păzi şi supraveghea vila, erau disperaţi. Ei ştiau că guvernatorul îi va socoti responsabili de îndată ce avea să sosească. Înainte de toate, el o iubea pe frumoasa sa logodnică şi când era provocat, se lăsa în prada unui înspăimântător acces de furie.

Nimeni nu voia să rişte să-i ducă îngrozitoarea veste şi nimeni n-a mai încercat să-i informeze pe părinţii fetei de oribila nefericire ce-i lovise.

Totuşi, trebuia să se ia o hotărâre. Plânsetele şi lamentările erau fireşti, însă nu serveau la nimic. Câţiva ofiţeri s-au hotărât să formeze o delegaţie care să-l prevină pe guvernator la Santiago. Alţi ofiţeri au pornit la drum pentru a se achita de

aceeaşi misiune, de a informa pe nefericiţii părinţi.

Ofiţerii purtători ai misterioasei scrisori au încălecat şi au luat-o peste câmp pentru a ajunge la Santiago cât mai repede cu putinţă. Aceşti ofiţeri nu erau laşi. Însă le bătea inima când au ajuns în oraş... Au străbătut în galop străzile şi au ajuns la luxosul palat al contelui Silva. Guvernatorul se pregătea să iasă pentru a asista la o trecere în revistă.

El i-a întâlnit în vestibul. La vederea chipurilor descompuse ale ofiţerilor, contele şi-a dat seama imediat că îi aduceau o veste rea.

— Ce s-a întâmplat? a strigat el. Voi, domnilor, sunteţi acei cărora le-am încredinţat misiunea s-o vegheaţi pe logodnica mea. Pentru Sfânta Fecioară, vorbiţi! Nu mă torturaţi, vorbiţi imediat!

A înaintat cel mai vechi ofiţer. El i-a spus tot ceea ce se petrecuse, făcând observaţia că noaptea fusese foarte întunecoasă şi că banditţii pătrunseseră în casă într-un mod greu de explicat. Contele Silva nu l-a lăsat să termine. El a slobozit nişte strigăte sălbatice. Timp de o clipă s-ar fi zis că era gata să se arunce asupra delegaţiei cu sabia ridicată.

— Logodnica mea, iubita mea Dolores! striga el scos din minţi. Nu o voi revedea niciodată!

Era ca un nebun. Ofiţerii ar fi vrut să fie la mii de leghe de acolo. Cel care făcuse raportul precizase de mai multe ori că oribilul măcel trebuia să fie opera lui Morgan şi a oamenilor săi. Însă guvernatorul, în prada durerii sale, nu părea să audă. Cu toate acestea, când un ofiţer i-a vorbit despre scrisoarea găsită în camera lui Dolores, contele Silva şi-a revenit. Figura îi era lividă şi descompusă.

— Scrisoarea, scrisoarea! a făcut el nerăbdător. Spuneţi că ea este scrisă de o mână de femeie. Daţi-mi-o, daţi-mi-o repede!

Ofiţerul a scos scrisoarea din portofel. Abia şi-a aruncat şovăitor guvernatorul o privire asupra ei, că s-a clătinat, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. Ofiţerii s-au grăbit în jurul lui şi au vrut să-l susţină. I-a respins însă cu un gest.

— Lăsaţi-mă, a bâlbâit el, vreau să fiu singur!

Ofiţerii erau consternaţi. Contele Silva nu le-a acordat nici o singură privire. El s-a întors cu un pas nesigur în cabinetul său de lucru. Acolo, acest bărbat puternic şi superb s-a adâncit într-un fotoliu, ca un bătrân neputincios şi zdrobit. Ochii săi ficşi şi sticloşi nu părăseau această bucată de hârtie împăturită, pe care a sfârşit prin a o deschide cu degetele tremurătoare.

— Vai! Presimţirile mele! a gemut el. Asta-i ea, neîndurătoarea!… Dolores, logodnica mea, adorata mea, nu te voi revedea niciodată! Ah! Cât de groaznică este ispăşirea unui moment de zăpăceală!

Guvernatorul a desfăcut scrisoarea, scrisă de o mână de femeie. Şi după ce a citit-o, a reluat-o din nou, de mai multe ori, scufundându-se din ce în ce mai mult în îngrozitoarele gânduri ce-i evocau această sinistră comunicare.

Iată-i conţinutul:

„Trădător sperjur! Ai uitat timpurile când mă ţineai în braţele tale? Desigur, pe atunci eram frumoasă. Şi tu, fiinţă nestatornică, ce admiri şi vrei să seduci toate femeile, tu mă doreai pe mine, femeia înfocată şi pasionată, în vinele căreia curg picături de sânge etiopian. Şi am crezut în sentimentele tale. Am fost la tine până într-o zi, când obosit, m-ai respins ca pe o jucărie care a încetat să-ţi mai placă.

Însă tu nu m-ai cunoscut. Nu ţi-ai dat seama ce distrugeri aduni deasupra capul tău. Iubirea mea s-a transformat în ură. Am vrut să mă răzbun. Puteam să te ucid de mai multe ori, însă n-am vrut asta. Pedeapsa ar fi fost prea uşoară. Vreau să te fac să mori încet, puţin câte puţin. De aceea am ucis, cu mâinile credincioşilor mei, toate rudele şi toţi prietenii tăi, cărora le-am ridicat fiicele, tinere fiinţe inocente şi frumoase, ca să te fac să suferi pentru ceea ce am suferit eu însumi şi cărora mi-a plăcut să le trimit craniile curate şi lustruite înapoi. În sfârşit, mi-am realizat ultima dorinţă. Mâna mea s-a abătut asupra aceleia pe care tu acum o îndrăgeşti mai presus de oricine. Logodnica ta este în puterea mea şi nu-i îndepărtată ziua când vei găsi aproape de tine o dulce şi preţioasă amintire! Craniul bine disecat al scumpei tale, din care nu vei poseda niciodată decât acest os uscat şi rânjit.

Aceasta-i răzbunarea mea! Roza.”

— Aceasta-i ea, ea! a gemut nefericitul. M-am temut întotdeauna de ea! Este oribil! O tortură mai rea decât moartea! … Se răzbună pentru ea şi pentru toate acelea pe care le-am înşelat!… Aceasta nu-i o pedeapsă a cerului?…

Şi stăpânit de acest gând, a dat drumul unui strigăt înfricoşător, care a răsunat lugubru în tăcerea încăperii, şi cedând în faţa spaimei şi a remuşcărilor sale, a căzut, răsturnându-se fără cunoştinţă pe parchet.

……………………………………………………………………………………

În timp ce guvernatorul Cubei şi părinţii sărmanei Dolores erau cuprinşi de disperare de acest eveniment oribil, o corăbioară despica apele scânteietoare ce se întind între Cuba şi arhipelagul celor O Mie de Insule.

Corabia, în aparenţă un velier, suferise numeroase şi grave avarii. Cele mai multe vele erau peticite şi în diferite locuri se puteau recunoaşte urme evidente de ghiulele de tun. Orice om al mării ar fi spus că acest bastiment suferise un foc infernal. Şi judecând după semnele ce le păstra, el nu scăpase din confruntare decât printr-un miracol. Era evident, velierul rapid pe care căpitanul Morgan se aventurase atât de periculos la Santiago. Acum reparat sumar, naviga din nou, ducându-l pe Morgan şi pe norocul lui.

Ştim de-acum că tânărul comandant se întorsese la bord în aceeaşi seară din ziua când primise vizita lui Dolores de Torquemada. De atunci, înfiorătoarea rană produsă în plin piept de explozia unei mitralii, se cicatrizase complet. Piraţii nu-şi credeau ochilor. Nu credeau ca şeful lor se va vindeca atât de repede, după o lovitură în care alţii ar fi murit. Pentru ei era o minune ce confirma şi sporea şi mai mult prestigiul lui în ochii lor. Oamenii săi erau bucuroşi să-l vadă, bucuroşi să-i audă ca altădată vocea sa clară şi sonoră dând ordine.

Morgan ştia ce se petrecuse la Jibara. Îngrozitoarea ştire o aflase din întâmplare, în timp ce se ascundea cu corabia sa într-un alt refugiu, nu departe de acolo. Îi raportaseră câţiva oameni din echipajul lui, care riscaseră prudenţi să coboare pe uscat.

Sunt de imaginat sentimentele tânărului căpitan aflând că aceea, a cărei generozitate îi datora viaţa şi libertatea, fusese ridicată atât de odios şi că o ameninţa o soartă oribilă.

Temerarul Morgan a pornit imediat în căutarea siniştrilor bandiţi, autorii acestei nelegiuiri, pentru care, în afară de asta, era blamat de opinia publică. Şi nu era o întâmplare că întinsese velele spre arhipelagul rău famat al Insulelor de Corali.

Morgan luase informaţii dintr-un loc şi din altul. El a oprit câţiva pescari şi i-a întrebat cu dibăcie, înţelegând realitatea că aceşti asasini mârşavi nu putuseră veni decât dinspre mare.

Aceste cercetări nu puteau rămâne fără rezultat. Un pescar, a cărui barcă a întâlnit-o foarte departe de coastă, l-a asigurat că văzuse într-o dimineaţă în zori, după o noapte întunecoasă, o ambarcaţie destul de mare, însă extrem de joasă, care plutea rapid sub vânt în direcţia nord-est. Dar pescarul nu putea să

spună ce fel de oameni se aflau în aceasta. El nu văzuse decât o umbră cenuşie şi aproape fantastică, care se pierduse curând în ceaţă.

Morgan a urmat această indicaţie oricât de slabă şi de nesigură era. I se părea că-l conduce o mână invizibilă. Îşi pusese în gând să găsească un răspuns la această enigmă şi era hotărât să nu dea înapoi din faţa oricărei dificultăţi sau a unei primejdii.

Curând corabia lui a sosit în arhipelagul atât de discreditat şi de temut. Acolo ameninţa moartea din toate părţile, căci cea mai mare parte a recifurilor de corali se găseau sub nivelul mării şi aceştia nu-şi trădau prezenţa decât prin vârtejuri uşoare.

În cele din urmă, velierul condus de Andre şi comandat de către Morgan, a evoluat pe această mare ca un cal foarte bine dresat, care răspundea la cea mai mică mişcare a frâului. A trecut prin nişte canale, în care pescarii familiarizaţi cu aceste meleaguri cu greu ar fi încercat să-şi aventureze bărcile şi adesea mergea cu toate pânzele pe lângă recifuri de corali, de care îl separa doar câteva braţe.

Cele mai mari dintre aceste insule erau cu siguranţă locuite de către familiile pescarilor aparţinând triburilor indiene. Aceşti oameni îl cunoşteau pe Morgan de mai demult şi erau binevoitori faţă de el. Îl socoteau ca pe un prieten firesc, întrucât el îi vâna pe spanioli şi pe englezi.

Morgan a vizitat aceste insule, oprindu-se câteva clipe în fiecare din ele, întrebând în dreapta şi în stâng dacă pescarii nu văzuseră misterioasa ambarcaţie. Răspunsul era pretutindeni negativ. Cu siguranţă că pescarii nu ascundeau nimic şi pe nimeni, însă erau puţin comunicativi. Morgan nu era de rasa lor. Răspundeau laconic, pierzându-şi răbdarea.

Ultima insulă pe care a abordat-o nu era locuită decât de o singură familie de pescari, care i-a primit pe flibustieri cu multă bunăvoinţă. Tatăl a venit chiar la bord aducând nuci de cocos proaspete şi Morgan a profitat ca să-i pună nişte întrebări mai amănunţite şi mai pe îndelete.

— Nu, n-am văzut o asemenea ambarcaţie, a răspuns omul bronzat. Dar am rămas mirat de un alt lucru. Cu ceva în urmă mă găseam la pescuit în barca mea, când am fost antrenat de un vânt potrivnic şi un curent puternic şi târât aproape de mijlocul arhipelagului. În acel loc se află nenumeroase insuliţe de corali. Toate sunt mici, joase şi nelocuite. De aceea, mi-a atras atenţia forma ciudată a uneia din ele. În partea ei de sud se înălţa o stâncă destul de înaltă. Acest pământ este acoperit de o

vegetaţie bogată. Însă îl înconjoară nişte brizanţi primejdioşi şi fac imposibil accesul vreunui bastiment, chiar de un tonaj mic şi puţin scufundat în apă. M-am apropiat atât cât am putut şi am văzut nişte lucruri neobişnuite şi înfricoşătoare.

— Ce era totuşi? a întrebat vioi Morgan, care oferise câteva daruri omului în schimbul nucilor sale de cocos.

— Am văzut nişte demoni, a şoptit indianul, nişte demoni negri! Aceştia sunt locuitorii insuliţei. Erau îngrozitori la vedere şi când m-au observat, au făcut nişte gesturi ameninţătoare. Am fost mulţumit că s-a întors vântul şi m-a împins departe de acest pământ vrăjit. Când am privit îndărăt, monştrii negri dispăruseră fără urmă. Cu siguranţă că insuliţa aceasta este bântuită de duhuri rele.

Morgan s-a despărţit de pescar, care a plecat cu braţele pline de daruri, şi s-a întors spre pilot:

— Pune cap spre centrul arhipelagului! a comandat şeful. Vreau să văd cu ochii mei insula şi pe demonii negri!

Insula ciudată

Se scursese întreaga zi atunci când micul velier a ajuns aproape de insula misterioasă. Morgan o examina de pe înaltul dunetei. El a observat stânca semnalată de pescarul ca pe un lucru neobişnuit şi curios. A văzut de asemenea vegetaţia de tufişuri şi palmieri mari. Dacă se aflau nişte demoni negri în această insulă, atunci aici trebuie să se fi ascuns.

Ea era foarte mică, fiind suficientă o jumătate de oră pentru a-i face ocolul. Nişte recifuri la suprafaţa apei formau o centură ce părea continuă, de care se izbeau brizanţii, formând un resac de o violenţă extremă.

Morgan a înconjurat această insulă misterioasă. Nu se arăta nici o fiinţă vie. Însă întrucât s-a apropiat şi mai mult a observat un canal îngust printre recifuri. La extremitatea acestui canal natural a descoperit o întindere de apă destul da calmă, ca suprafaţa unui lac. Cutezătorul căpitan n-a şovăit nici un minut. A luat el însuşi bara cârmei şi şi-a angajat cu hotărâre nava prin trecătoare. Aceasta era atât de strâmtă, încât bancurile de corali aproape că atingeau coastele velierului. Odată ancorat în lagună, s-a lăsat pe mare o şalupă, şi încărcată cu mai mulţi oameni înarmaţi, Morgan a îndreptat-o spre ţărm. Solul insulei se compunea parţial din stânci şi într-o măsură din pământ roditor acoperit de cocotieri.

Debarcând, Morgan a examinat cu atenţie nisipul plajei. Însă ochiul său experimentat n-a descoperit nici o urmă. Putea să le fi şters valurile. Puţin mai departe, solul era stâncos şi de natură să nu păstreze urme. Tânărul căpitan de piraţi a întreprins o explorare amănunţită a insulei pe toată întinderea ei. N-au fost întâlniţi decât câţiva papagali care zburau cârâind dintr-un palmier într-altul. După puţin timp, piraţii ce se împrăştiaseră pentru a face această explorare, s-au reîntors, neîntâlnind nici o fiinţă omenească.

— Căpitane, a spus Andre, care îl însoţea pe şeful său pe uscat. Cu toate acestea, au trecut nişte oameni pe aici. Am descoperit urme de paşi. Acestea provin de la picioare goale, foarte mari şi foarte grele, nepărând defel picioare de indieni. Pescarul a avut dreptate. Oare această insulă să fie locuită de către fiinţe supranaturale?

Morgan a ridicat din umeri. El se afla în picioare pe ţărm, tăcut

şi gânditor, cu ochii fixaţi spre stânca ce se ridica pe faleză, pe un loc al coastei, ale cărei margini înguste de nisip nu împiedicau pasul vreunei fiinţe, din timp în timp scăldată de valuri ce se rostogoleau peste centura de recifuri.

— La ambarcaţie! a comandat el deodată. Navigaţi înspre stânca ce cade abrupt în apă.

În acest bazin aproape calm, n-a fost nevoie decât de câteva clipe pentru ca şalupa să poată ajunge la locul indicat.

Morgan s-a aplecat peste bord şi a început să examineze scobiturile acestei stânci, cu atâta atenţie şi perseverenţă, încât oamenii săi s-au mirat.

Deodată şi-a aruncat haina şi s-a ridicat în toată înălţimea mândrei sale talii. Cu siguranţă că nu-şi mai amintea de rana lui, abia cicatrizată. Era ceva obişnuit ca tovarăşii săi credincioşi să-l vadă pe neînfricatul lor şef netemându-se nici de moarte, nici de diavol.

— Dumnezeule mare! a strigat bătrânul pilot Andre, atunci când l-a văzut pe Morgan trăgându-şi sabia şi luând-o între dinţi. Ce vrei să faci, căpitane?

— Aşteptaţi-mi reîntoarcerea, a răspuns cutezătorul şef. Ţineţi şalupa cât mai mult cu putinţă în acelaşi loc. Am făcut o descoperire bizară!

— Opreşte-te, căpitane, opreşte-te! au strigat oamenii şi pilotul a întins mâinile ca să-l reţină.

Însă de-acum Morgan sărise cu capul în apa limpede ca şi cristalul, înotând cu îndemânarea unui peşte, apoi s-a îndreptat tăind apa cu braţele spre faleză. A ieşit la suprafaţă pentru a respira, s-a scufundat din nou şi n-a mai apărut decât sub stânca de deasupra. Capul şi umerii i-au ieşit atunci din apă, în timp ce se prindea cu mâna dreaptă de un colţ de rocă. Se afla în faţa unui ciudat capriciu al naturii. Stânca era crăpată sub suprafaţa apei. Morgan distingea un îndepărtat clocot de valuri ce se aruncau în intrând. De la marginea apei se deschidea o grotă vastă cu pereţi drepţi şi pietroşi.

Caverna era luminată, dar nu de lumina zilei. Această iluminare era răspândită de nişte lămpi ciudate, pe care Morgan le-a descoperit de îndată. Erau nişte vase grosolane de argilă în care ardeau feştile de bumbac.

Căpitanul s-a ghemuit la intrare, în spatele unui bloc de stâncă, ascunzându-se cu grijă. A auzit, reţinându-şi respiraţia, nişte zgomote de paşi şi voci ce ajungeau clar la urechile sale. Acolo se aflau nişte oameni. A desluşit cuvinte în spaniolă, însă

care i se păreau ciudat de stricate.

Cu sabia în mâna dreaptă, gata de luptă, cu îmbrăcămintea udă, fără a se preocupa de acest amănunt, Morgan studia prin crăpăturile stâncilor configuraţia peşterii, al cărei sol părea să se înalţe. Deodată în faţa ochilor i-au apărut nişte oameni de o mărime colosală, negri şi aproape goi. Nu era prima oară când vedea aşa ceva. A recunoscut nişte negrii sălbatici, sau sclavi fugari, aparţinând unui trib foarte sângeros din Africa şi care erau temuţi în toată America Centrală. Cum eşuaseră aceşti negri hidoşi pe această insulă din fundul Antilelor? Unde era ambarcaţia lor? Se găsea fără îndoială ascunsă în vreun golfuleţ, care scăpase până atunci vederii?

Morgan n-a avut vreme să caute un răspunsuri la aceste întrebări. Un nou spectacol i-a atras privirea şi l-a preocupat. A remarcat că aceşti negri giganţi, numărând în jur de vreo duzină, îşi înălţaseră capetele fixând cu ochii un loc anume. Lumina lămpilor i-a permis lui Morgan să vadă că acolo se aflau nişte perdele de lână, ce separau probabil marea grotă de o parte a ei mai retrasă. Perdelele fluturau uşor. Deodată negrii s-au aruncat la pământ, atingându-l cu capul, potrivit obiceiului african.

— Glorie reginei noastre! strigau vocile lor. Glorie suveranei noastre adorate, în lumina scânteietoare a nestematelor! Glorie, glorie!

De după draperii a ieşit o femeie albă, ca şi o Junonă, mândră şi înaltă, cu părul negru ca noaptea şi ochii scânteietori. Această femeie avea uşoare umbre albăstrui sub orbite şi nasul puţin turtit, însă totuşi era graţioasă, trădând sângele negru, ale cărui picături curgeau prin vinele sale. Aceasta era odrasla vreunui alb şi al unui metis. Albă la faţă, însă păstrând urme de culoare, această frumuseţe opulentă purta un costum fantastic. Stofele multicolore şi ţipătoare ce-i cădeau teatral pe corp i-au făcut o apariţie impozantă. Sub cingătoare îi trecea un pumnal lung. Părul, grumazul, pieptul şi braţele îi erau încărcate cu diamante, a căror sclipire radia la lumina lămpilor.

— Acum totul se explică! a murmurat Morgan, de pe locul lui. Diamantele pe care le poartă această frumuseţe au împodobit cândva victimele acestor negri uriaşi, care o copleşesc pe stăpâna şi idolul lor cu bijuteriile pe care le fură.

— Glorie, glorie! strigau negrii lovind în cadenţă din palme. O, regină, te salutăm, te salutăm! Când ne vei mai da nişte victime? Ne este foame şi sete de carnea şi sângele prizonierei. Când vom putea să ne facem ospăţul nostru?

Era sinistru, dar Morgan nu era deloc surprins de această dorinţă sălbatică. Aceşti negri fugari avuseseră toată vremea ca să devină canibali. Se întâmpla adesea ca nişte negri revoltaţi, după vreo lovitură reuşită, să devoreze pe loc câte una din victime. Însă Morgan îşi dădea seama cât de nenorocită era această fiinţă, încât aceşti negri groaznici să-i ceară o pradă şi mâna i s-a crispat pe mânerul săbiei.

— Vă mulţumesc, credincioşii mei, a spus femeia împodobită cu diamante. Până acum am lăsat în viaţă prizoniera. Am vrut ca ea să sufere mai multă vreme. A fost o fericire pentru mine ca să-i explic şi să-i zugrăvesc îndelung acestei femei detestate înfiorătoarea soartă ce o aşteaptă. Ea este de-acum moartă de teamă. Acest rezultat îmi este de ajuns. Pregătiţi totul. Vă voi oferi victima. Nu uitaţi să-i păstraţi craniul. Omul pe care îl urăsc şi pe care îl voi uri până la moarte, va primi într-una din zilele acestea o amintire surâzătoare de la logodnica lui. Eu i-am şi spus, iată răzbunarea mea!

Negrii fugari au sărit de bucurie, aruncând strigăte care nu aveau nimic omenesc.

Câte unii s-au apucat să aprindă focul, în timp ce ceilalţi îşi ascuţeau cuţitele lungi pe pietre. Alţii dansau, executând nişte salturi fantastice şi slobozind urlete înfundate.

Regina strălucind de diamante a tras perdeaua, în spatele căreia ardea o lampă. La lumina sa roşiatică, Morgan a observat o femeie legată întinsă la pământ. Ochii pătrunzători ai piratului au recunoscut un chip încântător şi alb ca varul: era chiar Dolores de Torquemada, oferită ca victimă cruzilor locuitori ai insulei de corali.

— Luaţi-o de aici! Faceţi-vă ospăţul după obiceiul îndepărtatului vostru trib din Africa, de unde aţi fost răpiţi ca sclavi, a strigat zgripţoroaica. Şi tu, logodnică a guvernatorului Cubei, al acelui om perfid şi trădător, care m-a iubit şi m-a strâns în braţele sale, căruia tu nu îi vei cunoaşte niciodată sărutările, află că oasele tale vor albi alături de cele ale celorlalte victime ce ţi-au precedat în această peşteră.

Oribilii negri au scos din nou urlete. Doi dintre ei au înaintat ca să apuce pe nefericită, când deodată s-a auzit o răsuflare gâfâitoare dintr-un piept puternic. Printr-un salt uriaş, Morgan a trecut peste stâncile ce-l ascundeau până atunci. El a urcat cu sabia în mână panta şi a atacat de unul singur doisprezece negri, din care fiecare era un adversar de temut.

— Un om, un om! a strigat metisa cu o intonaţie sălbatică.

Unul din acei spanioli nesuferiţi! Pe el, credincioşii mei, pe el, moarte lui!

Morgan a înţeles că dacă şovăia o clipă era pierdut. Într-adevăr, negrii au rămas înlemniţi la apariţia lui subită. Dar apucaseră de-acum suliţele şi măciucile răspândite prin cavernă. Dintr-o altă săritură, căpitanul piraţilor a fost în mijlocul lor.

În grotă s-a încins o luptă înfiorătoare.

Tânărul căpitan se bătea cu disperare. Furia sa împotriva acestor monştri, care sub numele lui săvârşiseră cele mai oribile crime, i-a înzecit puterile. Negrii cădeau în dreapta şi în stânga cu capetele despicate. Însă supravieţuitorii îl asaltau pe neînfricatul lor adversar, cu o furie ce nu slăbea. S-a crezut pierdut de mai multe ori şi numai extrema lui agilitate l-a scăpat de lovituri mortale. Lupta devenea din ce în ce mai crâncenă. Opt negri agonizau pe sol, însă cei patru care mai rămăseseră îl înghesuiau pe Morgan cu o şi mai mare violenţă. A întins încă o dată pe unul din duşmanii săi. Sabia sa trecea dintr-o parte într-alta a giganţilor. Dar vai! N-a putut să se ferească destul de repede. Unul din ultimii trei a ridicat greaua lui măciucă asupra căpitanului. Acesta i-a fost însă sfârşitul. Dintr-o dată colosul a dat drumul enormei bâte, care s-a rostogolit aproape de Morgan. El a slobozit un răcnet puternic şi a căzut pe spate cu craniul deschis, pe stăncile înroşite de sânge.

— Curaj, căpitane, iată-ne şi pe noi! a strigat o voce bine cunoscută.

Când Morgan şi-a ridicat ochii, a văzut pe doi dintre fidelii lui tovarăşi, care cu îmbrăcămintea şiroind de apă, se repezeau asupra negrilor cu căngile de abordaj în mâini. Cuprinşi de îngrijorare, acei oameni fideli se aruncaseră după şeful lor în adânc şi găsiseră la rândul lor intrarea în grotă. Sosiseră la timp pentru a-l salva.

Aceştia au lovit ca nişte scoşi din minţi pe cei doi negri supravieţuitori, care s-au apărat până la capăt cu o îndârjire demnă de o cauză mai bună. Curând, a căzut mort pe solul însângerat şi ultimul canibal.

În acest timp, Morgan a căuta-o pe oribila femeie. Descoperind-o după perdea, el a scos un strigăt. La început ea asistase ca pietrificată la această luptă, dar îşi revenise din uluire şi şi-a scos lungul său pumnal de sub încingătoare:

— Dacă eu sunt pierdută, a strigat ea, va trebui să moară şi dispreţuita mea rivală! Guvernatorul pe care-l urăsc nu o va mai avea pe logodnica sa. Eu voi fi aceea care o voi ucide!

A făcut un gest, însă Morgan a sărit asupra acestei înverşunate. A împins-o cu violenţă îndărăt. Urlând de turbare, ea s-a întors spre el pentru a-l lovi cu pumnalul, când deodată a apărut unul din piraţi, care a prins-o de umeri pe această hienă furioasă şi a repezit-o atât de straşnic, încât ea s-a clătinat. Picioarele i-au alunecat pe pietrele vâscoase de sânge şi a căzut. În grotă s-a auzit răsunând un strigăt sfâşietor de moarte. În căderea sa, îngrozitoarea femeie şi-a înfipt pumnalul în piept. Acesta i-a pătruns până la mâner. Muribunda era întinsă în mijlocul canibalilor morţi şi buzele încă îi mai murmurau:

— Mizerabil!… Ură! Răzbunare!…

Acestea au fost ultimele ei cuvinte. Fioroasa femeie care întreprinsese atâtea acte de cruzime, cu ajutorul negrilor fugari, îşi încheiase ciclul nelegiuirilor. Cobora în infern înconjurată de monstruoşii şi ferocii săi curteni.

Morgan a aruncat o privire în jurul lui. Într-un colţ a observat o grămadă de oseminte fragile. Acestea erau resturile nefericitelor fete ridicate şi mâncate de canibali.

Morgan s-a grăbit apoi s-o elibereze pe Dolores, care căzuse într-un leşin adânc. Nu trebuia să rămână mai departe în această peşteră înfiorătoare. El a dus-o până la marginea apei, a plonjat cu ea şi a reapărut imediat, susţinând-o pe acea pe care o salvase. A ajuns în sfârşit la şalupă, unde piraţii l-au primit pe şeful lor cu strigăte de bucurie, aclamând în acelaşi timp pe cei doi curajoşi care înotaseră după el, şi în momentul hotărâtor se arătaseră atât de prompţi.

— Am să mă mai servesc de această peşteră, le-a spus Morgan oamenilor săi. Acesta-i un loc care poate să ne fie foarte folositor mai târziu. Însă să mergem la corabie. Trebuie s-o duc pe această nobilă tânără în patria sa.

În drum, piraţii au descoperit în sfârşit ambarcaţia joasă a negrilor, ce se găsea într-un golfuleţ adânc şi dantelat, şi au scufundat-o.

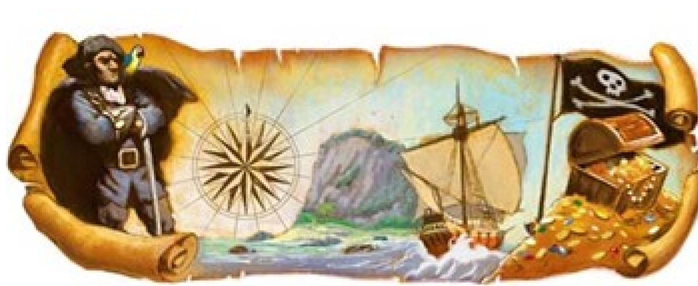
De îndată ce au ajuns cu toţii la bordul velierului, iar şalupa a fost ridicată în hobane, Morgan a cerut să se ridice ancora.

O săptămână mai târziu, în insula Cuba s-a răspândit o veste îmbucurătoare. Dolores de Torquemada, care fusese crezută moartă, a reapărut într-o dimineaţă, la o oră foarte devreme, la reşedinţa ei din Jibara. Avertizaţi, părinţii au întâmpinat-o nebuni de bucurie. Nu izbuteau să creadă în minunea întâlnirii cu fiica lor aflată în viaţă. Guvernatorul n-a întârziat să vină ca să-i felicite. El devenise un alt om. Groaznica încercare fusese o

lecţie dură, dar salutară pentru acest caracter, până atunci nepăsător şi uşuratic.

Doar părinţii lui Dolores şi guvernatorul au aflat de la ea ceea ce suferise şi ce-i datora generozităţii lui Morgan. Căsătoria a avut loc puţin timp după acea. Însă chiar în ziua reîntoarcerii lui Dolores, un crainic anunţa public că înceta să se mai pună preţ pe capul lui Morgan şi că guvernatorul nu promitea nici o recompensă pentru capturarea sa. Această hotărâre a stârnit clătinări de capete şi bârfeli.

Guvernatorului nu-i păsa de asta. Fiind convins de ceea ce ştia, el s-a hotărât de unul singur să ia această măsură. Cunoştea, datorită destăinuirilor lui Dolores, pe autorii atrocităţilor comise. Şi chiar adesea, în intimitate, ei îşi aminteau cu recunoştinţă de cutezătorul flibustier, ale cărui corăbii navigau mereu pe marea Indiilor occidentale.

Cuprins

